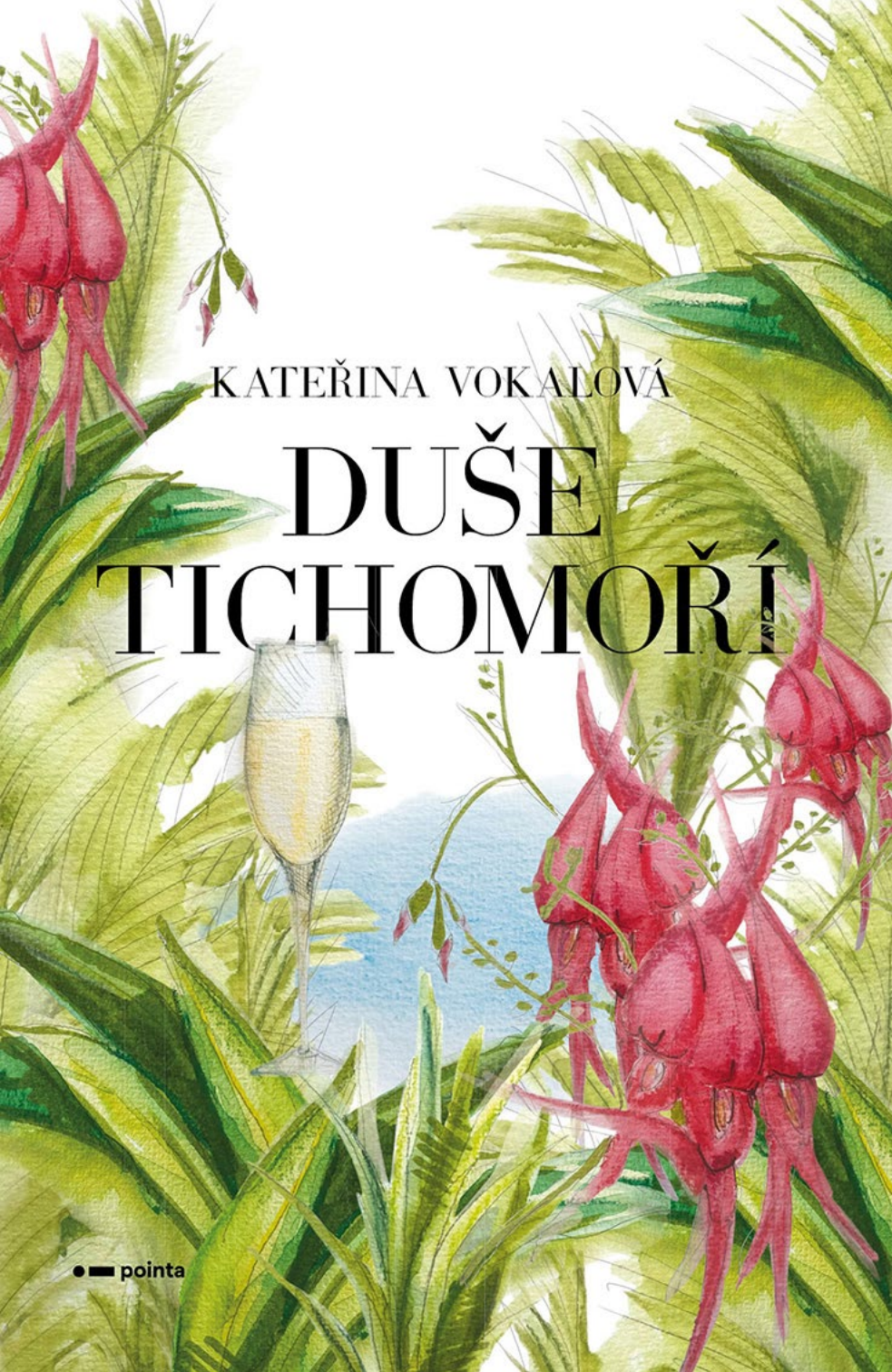

A watercolor illustration of a tropical scene. In the foreground, there are large green leaves and clusters of red, bell-shaped flowers with long, thin stamens. A tall, slender glass filled with a golden liquid, likely champagne, stands in the center. In the background, a blue mountain range is visible under a light sky.

KATEŘINA VOKALOVÁ

DUŠE TICHOMOŘÍ

DUŠE TICHOMOŘÍ

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Kateřina Vokalová
Duše Tichomoří – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KATEŘINA VOKALOVÁ

DUŠE
TICHOMOŘÍ

DUŠE TICHOMOŘÍ

Copyright © Kateřina Vokalová, 2024

Design © Zuzana Bürger, 2024

E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7691-525-1

ISBN e-knihy 978-80-7691-669-2 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7691-677-7 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-678-4 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

KATEŘINA VOKALOVÁ

DUŠE TICHOMOŘÍ

Všem romantickým duším

PROLOG

Na letní obloze zářily hvězdy. Přitiskli se k sobě a šeptali si ta nejkrásnější slova. Byli zamilovaní. Nedokázali si představit svět bez duše toho druhého. Museli utéct, nemohli už dál. Jejich rodiny je chtěly rozdělit. Každý byl z jiného kmene a oni nechápali, proč mezi sebou válčí.

V ten večer si domluvili přesné kroky, které musejí udělat, aby se mohli tajně z ostrova vytrazit. Postaví si vor, nasbírají si potravu na pár dní a za úplňku vyplují do neznáma. Tolik si přáli najít nový domov, ve kterém by spolu jejich duše mohly žít bez omezení. Toužili po svobodě a po sobě. Nemohli se dočkat, až uzavrou manželství a budou tak moci spojit i svá těla.

Poslední dny před vyplutím byly nekonečné. Oba se báli, aby se jejich plány neprozradily. To by znamenalo konec nejen jejich lásky, ale i životů. Rodiny milenců žily ve vědomí, že už se nestýkají a že jsou připraveni na předem domluvený sňatek.

V den D se sešli o půlnoci na tajném místě, chytli se za ruce a nastoupili s ošatkami s jídlem na vor. Když za sebou viděli jen obrysy ostrova, začali si uvědomovat, že se jim povedlo nepozorovaně odjet. Navždy. Už není cesta zpět. Až jejich rodiny zjistí, že jsou pryč, zatratí je. Nikdo je nepro následoval, nikdo zatím nevěděl, že právě utekli. Políbili se a přivinuli se k sobě ještě těsněji, tak jak to oba měli rádi. Teď už jsou jen oni a jejich duše. Žádná rodina. Jsou na sebe a všechno ostatní sami.

Po třech dnech na otevřeném oceánu už propadali panice a zoufalství. Dosud nenarazili na žádnou pevninu a docházely jim zásoby. Nechtěli se vzdát. Věděli, co všechno museli udělat pro to, aby vypluli a mohli naplnit svoji lásku. Pro to

oba žili. Pro vzájemnou touhu být spolu. Než se poznali, tento pocit ani jeden z nich nezažil. Oba se vysmívali legendám, které vyprávěly o lásce muže a ženy. A teď se stali hlavními hrdiny takové legendy. Vydali se na cestu, ze které není návratu. Vypluli do neznáma s naplněnými srdci a touhou objevovat toho druhého a svět kolem. Byli spřízněné duše, aniž by to věděli. Cítili vzájemnou blízkost a věřili, že pevnina, na které budou moci uskutečnit své sny, se brzy objeví.

MIKE

„Vyhráli jsme tu zakázku na ostrově Wairua,“ přiběhla asistentka s listem papíru do kanceláře. Tvářila se tak vítězně, až mě to zaskočilo. Nevěděl jsem, jestli se mám více těšit na projekt, nebo na další setkání s majitelkou ostrova, Alicí. Měla krásné zelené oči a nádherný úsměv. A ty výstavní nohy. Nemohl jsem od ní odtrhnout oči, když jsme se přijeli s kolegy podívat na místo, které potřebovalo architektonickou proměnu. Alice byla po celou dobu v dobré náladě a nakažlivě nadšená. Jen těžko jsem dodržoval profesionální odstup a nedotýkal se jí. Tolik jsem po ní toužil.

„Perfektní!“ radostně jsem vydechl a bouchl pěstí do stolu. „Máme nějakou whisky nebo koňak? A prosím, zavolej ostatní!“ Byl pátek odpoledne, takže ideální čas na triumfální oslavu. Miluji páteční odpoledne na Novém Zélandu. Je to čas, kdy se jako kolegové sejdem na neformální drink a small talk.

„Miku, skvělá práce,“ potřásl mi rukou šéf. „Kdy začínáme?“ Já jsem do sebe mezitím dostal první skleničku whisky.

„Zavolám Alici a domluvíme se, myslím, že na ten projekt spěchala. Předpokládám, že od příštího týdne mě tu v kanceláři moc často neuvidíš.“

„To rád slyším,“ napil se také a odešel se pobavit s dalšími kolegy. Zůstal jsem sám, obklopen vlastním pocitem štěstí a kapkou dobrodružství.

Zvedl jsem telefon a odhodlaně jsem jí zavolal. „Dobrý den, Alice. Děkujeme, že jste si nás vybrala.“

„Byli jste nejlepši,“ špitla a dál mlčela. Nevěděla, co říci, a já vlastně taky ne. Chtěl jsem ji aspoň slyšet.

„Tak brzy na viděnou. Naše asistentka vám pošle podepsanou smlouvu. Můžeme hned začít,“ doplnil jsem nezbytné obchodní formality.

„Bezva, moc se těším. Myslím, že pondělí bude ideální,“ odmíkla se a pokračovala. „O víkendu má být slunečno. Pokud vyrazíte na jachtu, užijte si to,“ ukončila náš hovor. Cítil jsem v sobě vzrušení z nového. Toužil jsem nejen po Alici, ale i po tom, dokázat jí, že náš tým vytvoří z jejího ostrova místo, jaké si přeje.

Alice měla jasnou představu, jak ostrov proměnit. Vizí bylo vytvořit místo, kde má každý prostor a čas na svoji duši. Chtěla podtrhnout duši ostrova a zároveň nabídnout všem, koho Wairua volá, bezpečné útočiště. Občas jsem ji nechápal, když vysvětlovala svůj záměr. Když mluvila o duši jako o něčem, s čím je potřeba mluvit a setkávat se. Jak důležitá je péče. Ale co ta duše vůbec je? ptal jsem se často sám sebe. Pro mě vždy byly důležité činy a externí fungování světa, slovu duše jsem nerozuměl. Naštěstí moje kolegyně ano, věděla přesně, co tím Alice myslí, a tak mě občas vedla nebo opravovala při návrzích.

I přes její zdánlivou otevřenost se mi Alice ve skutečnosti zdála uzavřená. Taková pohlčená svým snem a záměrem. Měl jsem pocit, že se nedívá nalevo ani napravo. A upřímně, ani na mě. Často promlouvala s mojí kolegyní a řešily spolu návrhy barev a interiéru a vůbec celkového vyznění prostoru. A já tam tak seděl, počítal náklady, vedl celý tým a přemýšlel, jak všechny nápady zrealizovat, aby to vycházelo finančně, a hlavně prakticky. Myslím, že absolutně neměla představu o logistice projektu. Nedochovalo jí, jak složité je dopravit na ostrov všechny materiály. Jak je tam zpracovat, jak všechny ty trámy přibít k sobě, aby to vypadalo, jak si ona představovala. Viděla jen nějaké duše kolem sebe, možná nejvíce svoji vlastní.

„Miku, myslíte, že to stihneme do termínu? Ráda bych už připravovala otevření,“ přiběhla za mnou udýchaně jedno slunečné odpoledne. Seděl jsem nad nákresy a přemýšlel jsem, jak se jógové studio vejde do malých prostor, které na to byly vyčleněny.

„Věřím, že ano.“

„A to je ta pravda novozélandská, nebo skutečně realita?“ mrkla na mě spiklenecky, ale já nechápal.

„Jak to myslíte?“ podivil jsem se a pak mi to došlo. Novozélandané často chápou časovou osu jinak než Evropané. Její roztomilost mě rozesmála.

„V tom případě počítejte minimálně s měsíčním zpožděním.“

„Ach jo, chtěla jsem to mít otevřené na Valentýna, ale děkuji za upřímnost, toho si vážím,“ podotkla smutně.

„To se omlouvám, že jsem vám zkazil vaši romantickou představu.“ Uznávám, pohyboval jsem se na tenkém ledě a doufal, že má ironie nebude odměněna nějakým zlým pohledem.

Její tvář byla vážná, ale oči říkaly, že jsem nepřekročil hranici sarkasmu. „Tak nějak jsem s tím počítala, že se to asi nedokončí dle plánu.“

„Vy asi pořád nechápete, co tady chci vytvořit, že?“ přisedla si ke mně a přímo se na mě podívala. Jen stěžl jsem oddychoval. To byla podpásovka. Ten její pohled! Určitě to nebyl moment, kdy bych si představoval její duši, ale úplně něco jiného.

„Ale vím,“ snažil jsem se získat čas, ale nezněl jsem asi moc přesvědčivě.

„Je něco, co vás momentálně trápí? Třeba nějaká noční můra nebo neuzavřená bolest z posledního rozchodu? Z dětství?“ Na můj vkus příliš abstraktní otázka.

„Proč by mě mělo něco trápit?“

„Protože každého něco trápí.“ Její odpověď se mi zdála provolánová a naivní.

„Jediné, co teď řeším, je, aby se vaše jógové studio vešlo tam, kam potřebujete,“ pokrčil jsem rameny. Tentokrát ale moje slova nebyla ironická.

„Ale přeci vás jinak musí něco trápit, nějaký pocit, nezpracované emoce. Nevěřím vám.“ Přišlo mi, jako kdyby si hrála na

kouče. Na kouče, kterých mám někdy plné zuby. Všechny ty jejich návody a manuály mi přijdou odtržené od reality.

„Jsem v pořádku, věřte mi,“ napil jsem se vody a ztěžka polkl. Je tak nádherná a atraktivní, ale zároveň občas nesnesitelná a posedlá svým názorem. Mě skutečně nic velkého netrápilo. Proč by taky mělo? Snažím se žít jednoduše a dělat věci, které mám rád.

„To není možné,“ zamračila se. Vstala a odešla. Nechápal jsem, čím si mě získala. Možná její paličatost a umíněnost. Nenadbíhala mi jako jiné holky. Nebrala mě vážně a dělala si ze mě legraci. To mě rozčilovalo, ale tím více jsem jí chtěl dokázat, že jsem lepší.

Možná za to mohla duše ostrova, o které jsem neměl ponětí, co to je. Ale jelikož jsem hodně přízemní, co se emocí týká, tak to bylo něco ryze světského. Byla pro mě hnacím motorem, chtěl jsem ji získat a dostat. Asi jsem byl stejně tvrdohlavý jako Alice.

Rekonstrukce se protáhla ještě o další dva měsíce. Čekali jsme, až z Austrálie dorazí kachličky do koupelen, přesně takové, jaké si Alice vysnila.

Nechtěl jsem Alici pozvat na rande dříve, než předám za naši firmu dokončenou zakázku. Nepřipadalo mi moudré míchat byznys a zamilovanost. Pro ni to očividně bylo jednoduché. Nemyslím, že si mě všimla jinak než jako architekta jejího projektu.

Při slavnostním zahájení jsem už nevydržel.

„Tanec?“ přišel jsem k Alici. Stála u baru s kamarádkou a popíjela šampaňské.

„Prosím?“ zaváhala. Bylo vidět, že se jí do tance nechce.

„Tanec na oslavu?“ zamumlal jsem nejistě a rukou ji pobídl, aby se mě chytla.

„Dobře, ale nevím, jestli jsem nejlepší tanečnice,“ odložila si skleničku. Moji ruku nevyužila, ale následovala mě v černých

upnutých šatech, kterým nechyběl nádherný výstřih. Nemohl jsem se na ni celý večer vynadívat. Byla okouzující.

Když jsme dorazili na parket, začala hrát pomalejší hudba.

„Bavíte se?“ Nic trapnějšího jsem asi nemohl vyslovit. Takové klišé!

„Ano. Je to tu nádherné. Pořád nemohu uvěřit, že se to podařilo. Ještě před rokem jsem seděla v kanceláři, dívala se na aucklandský Britomart a zpracovávala nesmyslné analýzy.“ Bylo to poprvé, co jsem se jí mohl dotýkat. Přitahovala mě čím dál více.

„Dost velká proměna. Chápu, takové pohádkové,“ podotkl jsem a přivoněl jsem k jejím vlasům.

„Přesně tak! Začalo to tou výhrou a pokračuje tímto ostrovem. Mimochodem, máme už plno na další dva měsíce. Nevěřila jsem, že kurzy surfu, potápění nebo relaxační balíčky budou tak populární. Spíš jsem si myslela, že tu budeme mít hromadu svateb, ale ta zatím nepřišla žádná,“ uculila se a trochu se ode mě odtáhla. Lehce jsem ji přitáhl zpět a cítil jsem, že mi najednou docházejí slova.

„A co vaše projekty? Co vás čeká dalšího?“ zeptala se formálně.

„Beru si teď na chvilku dovolenou. Ale za pár měsíců bychom měli rekonstruovat vilu v Devenportu. Myslím, že někde ve vaší ulici.“

„Ah, už vím, ta sousedka, co má toho roztomilého yorkshira. To si užijete,“ podotkla se smíchem a já si představil protivnou dámu v letech, která v jednom kuse jen každého sekýrovala, když jsme si dům přišli prohlédnout a zaměřit potřebné detaily.

„Kdy s kolegy odlétáte?“

„Pozítří, ještě potřebujeme zkontrolovat poslední drobné úpravy. Přiznám se, že mi to tu bude chybět.“ Měl jsem spíš říci, že chybět mi bude hlavně ona.

„Můžete kdykoli přijet. Vy a vaši kolegové jste vítáni. Odvedli jste neskutečnou práci, ještě jednou vám moc děkuji,“ dořekla, když píseň skončila. Rád bych s ní byl na parketu déle, ale Alice odešla. Nechala mě tam stát samotného.

Další příležitost jsem dostal hned ráno u snídani. Alice tam seděla sama, v červeném volném triku a krátkých džínových kraťasech. Byla nádherná. Vlasy měla svázané do nedbalého culíku a na hlavě sluneční brýle.

„Můžu si přisednout?“ Asi jsem ji vyrušil z nějakého myšlenkového procesu, protože sebou trochu trhla. Obrátila oči v sloup a společensky mi pokynula hlavou, že židle naproti ní je volná.

„Krásný slunečný den,“ promluvil jsem asi po dvou minutách nesnesitelného ticha. Usrkával jsem kávu a bezmyšlenkovitě jsem jedl toast s máslem a džemem. Byl jsem nervózní, nevím, kde se mi vytratila počáteční sebedůvěra, že Alici dostanu, že bude moje.

„Ano,“ rozpačitě se na mě podívala a dopíjela džus. Věděl jsem, že za chvíli se zvedne a já zase ztratím šanci blíže se poznat. Když vstávala od stolu, položil jsem ruku na její dlaň.

„Počkejte, Alice. Já... musím vám ještě něco říci,“ začal jsem větu a nedokončil. Ona svoji ruku odtáhla.

„Omlouvám se, později. Mám teď domluvený skype. Počká to do večera?“

„Ano, určitě ano,“ zamumlal jsem. Pokračoval jsem ve snídani a v duchu si nadával, jak zoufale jsem vypadal. S dalším pokusem musím vydržet do večera, uklidňoval jsem se. Raději jsem si šel půjčit prkno a vydal se na surf. Potřeboval jsem se odreagovat a soustředit se na něco jiného. Mít před sebou jiný cíl. Ale vlny nebyly dnes takové, abych se zcela vyčerpal.

Večerní obloha byla plná hvězd. Absolutně vybízela k procházce po pláži a povídání, představoval jsem si samozřejmě i více.

„Tak co jste ještě potřeboval? Doufám, že všechny formality už máme vyřešené.“ Nechápal jsem, kde se v ní bere ta odtažitost. Proč je taková? Čeho se bojí?

„Myslím že ano, vlastně je vše v pořádku,“ zakuňkal jsem a vůbec jsem se nepoznával. Kde je ten sebevědomý a vtipný Mike? Byl jsem vůbec takový? Ano, byl, ubezpečil jsem se a místo na Alici jsem se díval na svoje chodidla, jak propadají do chladného písku.

„To jsem ráda, v tom případě mě omluvte, musím se ještě věnovat papírování,“ chtěla odejít, ale já ji chytil za paži. Nechci, aby se mi vytratila, teď ne.

„Počkejte, Alice. Mohl bych vás pozvat na večeři?“ podíval jsem se jí do očí, ale ona uhnula. Neopětovala mi můj zamilovaný pohled.

„Možná někdy příště. Omlouvám se, nevím, jestli jsem teď momentálně připravená na nějaké schůzky, tenhle projekt je náročnější, než vypadá.“

„Ale s tím bych vám mohl pomoci,“ zareagoval jsem, ale nemyslím, že právě tohle chtěla slyšet.

„Dobře, není to asi úplně kvůli tomu projektu. Jen teď momentálně nikoho nehledám,“ hřeživě se na mě usmála a odešla. Zklamaně jsem tam stál. Z apatie mě dostal jiný ženský hlas, kterého jsem si předtím vůbec nevšiml.

„Teda, takové odmítnutí,“ zaklepala mi na rameno její kamarádka Natálie. Byly s Alicí nerozlučná dvojka, nebo aspoň mně to tak přišlo.

„Nečekal jsem to, přiznávám,“ pokrčil jsem rameny.

„Alice je teď spokojená. Baví ji, co dělá, úplně se v tom našla. Ale nechápu, že dala košem takovému sexy krasavci!“ pobaveně na mě mrkla.

„Myslel jsem, že jste dobré kamarádky!“

„To jsme, ale ona vás odmítla, takže pokud byste změnil názor, víte, ve kterém pokoji mě najdete,“ dychtivě mi zašeptala do ucha a mně se zamotala hlava. Bylo to neskutečně sexy a přesně to, co jsem chtěl slyšet od Alice, ne od její kamarádky.

„Dobrou, Natálie.“ Nechal jsem ji tam stát stejně jako Alice mě. Nemám rád, když mě ženy loví. Nemám rád ten pocit, být jako lovná zvěř, kterou někdo chce dostat jen pro svoje potěšení. Ale roli lovce miluji. Vždycky jsem takový býval – co jsem chtěl, za tím jsem si šel.

Další den ráno jsem si zabalil všechny věci, naposledy jsem se nasnídal a se svým týmem odletěl zpátky do aucklandské kanceláře. Alice to ráno k snídani nepřišla. Mohl jsem si jen domýšlet, že nedorazila kvůli mně, aby nenastalo trapné ticho. Poslední záležitosti projektu už budou řešit jen naše banky, které si vymění peníze, a další pracovní kapitola se uzavře.

Příštích pár měsíců jsem se intenzivně věnoval práci. Nejdříve jsem dokončil dům v Devenportu a pak mě vyslali na rekonstrukci hotelu na jižním ostrově. Nebyl tam dost často signál ani internetové připojení. Hotel stál v opuštěném údolí a sledovat zdejší západ slunce byla stejná krása jako na ostrově Wairua. Každý večer mi to Alici připomnělo. Představoval jsem si její štíhlé dlouhé nohy a krásný úsměv. A každé ráno jsem se probouzel s myšlenkami na ostrov. Jak se jim tam daří? Mají už první návštěvníky? Bolelo mě, že jsem tam nemohl být s ní.

Když jsem se vrátil do kanceláře, čekal jsem, že dostanu další projekt. Tentokrát na mě ale v e-mailu čekaly letenky zpátky na ostrov Wairua. Alice potřebovala zvětšit jógové studio.

Stáhl se mi žaludek, ale zároveň se mi rozšířily zorničky. Pro-tichůdné pocity. Těšil jsem se a zároveň se bál znovu se s Alicí potkat. Její odmítnutí mě pořád nepřestávalo bolet. I když jsem se snažil ze všech sil na ni zapomenout práci, nedařilo se mi to.

V noci se mi zdály samé podivné sny. Byly v nich víly a mořské panny. Vyskakovaly na mě z moře a padaly přímo do mé postele. Měly s sebou harpuny a každá z nich mě vždycky bodla do srdce. Ale asi jsem byl nesmrtelný. Každou jsem vždy chytil a odvedl zpět do moře. A poté tam pokaždé stála Alice, celé to pozorovala a následně se na mě vyčítavě podívala. Já jsem za ní vyběhl, už jsem ji skoro vzal za ruku, ale ona se mi mezitím v mlze rozplynula.

Celá pro mě byla zahalena tajemstvím. Proč se mi líbila? Proč jsem za ní běhal a dožadoval se její pozornosti? Proč jsem nepoznal dříve, že o mě nestojí? Je to chlapské ego, které vám v noci nedá spát, když nemůžete něco nebo někoho dostat?

Při příchodu domů jsem vytáhl kufr a začal balit. Vytáhl jsem lahev whisky a na své zraněné ego jsem se několikrát napil. A co je to vůbec za ženu, která mě odmítla? A proč nás chce sakra zpátky? To nevěděla dříve, co chce? Rozzuřeně jsem házel oblečení do zavazadla a nahlas jsem se vztekal.

S kolegyní jsme dorazili další den na místo. Bylo nezvykle zataženo. Žádné sluníčko. Ostrov na mě už z letadla působil pochmurně. Nechtělo se mi tam. Měl jsem před sebou to odmítnutí, které jako by vyplávalo na povrch. Jak teď mám s Alicí mluvit? A nebude mi to připomínat? Co to se mnou udělala?

I když se nad ostrovem zatahovala mračna, Alice nás energicky přivítala a s nadšením nás zavedla do restaurace, kde už čekala káva a občerstvení.

„Alice, jak byste si to studio představovala? Mám na mysli, jak velké to studio má být? Pro kolik lidí?“ vyptávala se kolegyně a mezitím rozbalila papírové mapy a vyndala si iPad na zápisky. Vypadala u toho zapáleně a cílevědomě. Já jsem tam seděl a přestál je vnímat. Soustředil jsem se hlavně na kávu, která mi ale vůbec nechutnala. Chtěl jsem k projektu něco poznamenat, ale z těch dvou by mě žádná neslyšela. Obě byly zabrané do rozhovoru

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Duše Tichomoří.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.